

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 147/09-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. mája 2009 o sťažnosti M. Č., B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 3 T 23/08 z 12. júna 2008 a postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Tos 19/08 z 15. júla 2008 takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2008 doručená sťažnosť M. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 23/08 z 12. júna 2008 a postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 19/08 z 15. júla 2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «Uznesením Okresného súdu v Prešove zo dňa 02. 02. 2007 pod sp. zn.: 0 Tp 142/06 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. 02. 2007 pod sp. zn.: 6 Tpo 2/2007 som bol vzatý do väzby z dôvodov uvedených v 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku. Dňa 13. 02. 2008 bola podaná na mňa obžaloba. Následne uznesením Okresného súdu v Prešove zo dňa 14. 03. 2008 pod sp. zn.: 3 T 23/08 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. 04. 2008 pod sp. zn.: 4 Tos 9/08 bolo rozhodnuté o mojom ďalšom trvaní väzby.

Dňa 17. 05. 2008 som podal v zmysle ust. § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. O mojej žiadosti rozhodol Okresný súd v Prešove uznesením zo dňa 12. 06. 2008 pod sp. zn.: 3 T 23/08 tak, že táto sa zamietla a zároveň neprijal môj písomný sľub. Proti tomuto rozhodnutiu som podal sťažnosť ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice na verejnom zasadnutí. Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 07. 2008 pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 bola moja sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Ústavný súd SR v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlene rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlene rozhodovania posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Naproti tomu ESLP konštatuje, že lehoty sa v takýchto prípadoch počítajú na dni. Za lehoty v súlade s čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ESLP považoval lehoty 14 dní, resp. 18 dní, nie však už lehoty 23 dní, či 30, resp. 33 dní.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že lehota začína plynúť podaním žiadosti a končí vynesением konečného rozhodnutia (ak sa rozhoduje vo viacinstančnom konaní), resp. jeho doručením, ak sa rozhodovalo v neprítomnosti obvinenej osoby. Moju žiadosť o prepustenie z väzby som podal dňa 17. 05. 2008 a uznesenie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 mi bolo doručené dňa 23. 07. 2008, t. j. spolu 67 dní.

Na základe uvedených skutočností som toho názoru, že tak Okresný súd Prešov ako aj Krajský súd v Prešove svojím postupom v konaní pod sp. zn.: 3 T 23/08, resp. 2 Tos 19/08, porušili moje právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby zaručené čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a právo zaručené čl. 5 ods. 4 Dohovoru.

Z ustanovení Dohovoru okrem iného vyplýva aj to, že väzba by mala byť opatrením iba výnimočným a trvajúcim iba po nevyhnutnú dobu. Pokiaľ ide o skúmanie existencie dôvodov väzby po celú dobu jej trvania je potrebné skúmať všetky okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu, odôvodneného so zreteľom na prezumpciu neviny, ako výnimky z pravidla rešpektovania osobnej slobody a vždy ich uviesť v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu musí existovať po celú dobu trvania väzby. Dohovor však nevyžaduje, aby trestný čin bol určitej závažnosti, a naopak, závažnosť trestného činu, ktorý je obvinenému kladený za vinu, sama osebe nemôže odôvodňovať dlhšie trvajúcu väzbu. K odôvodňovaniu väzby po uplynutí určitej doby musia pristúpiť ďalšie dôvody uvedené vo vnútroštátnych predpisoch. EŠLP jednoznačne konštatuje vo svojich rozhodnutiach, že dôvody väzby musia byť vždy odôvodnené konkrétnymi a hodnovernými skutočnosťami a nestačia len stereotypné dôvody.

Okresný súd v Prešove v uznesení zo dňa 12. 06. 2008 pod sp. zn.: 3 T 23/08 uvádza, že „v tomto štádiu trestného stíhania doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bola na moju osobu podaná obžaloba, sa stali, majú znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tieto skutky som mal spáchať ja.“

Odhlídnuc od tejto „conditio sine qua non“ zákonnosti väzby, vo vzťahu k samotným dôvodom väzby, tieto odôvodňuje Okresný súd v Prešove len tým, že „Súčasne zo skutočnosti, že obom obvineným hrozí vysoký trest (12 až 15 rokov odňatia slobody, resp. výnimočný trest) vyplýva dôvodná obava, že by títo mohli ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu alebo vysokému trestu.“

Zároveň však konštatuje, že „táto obava je len daná v rovine pravdepodobnosti a nie v rovine istoty vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať v prípade, ak obvinení nebudú vo väzbe, ako aj vo vzťahu k ďalšiemu vývoju trestného stíhania, ktoré nemožno v tomto štádiu konania prejudikovať, ale iba predpokladať. Tento záver však vyplýva priamo z dikcie ust. § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. U oboch obvinených pritom ani po podaní obžaloby nedošlo k oslabeniu podozrenia, ktoré bolo dôvodom pre ich vzatie do väzby.“

V tejto súvislosti je potrebné opätovne poukázať, že dôvody väzby musia byť vždy odôvodnené konkrétnymi a hodnovernými skutočnosťami a nestačia len stereotypné dôvody, ako napríklad odôvodnenie obavy z úteku len s poukazom na závažnosť trestného činu a hroziaceho trestu a pod.

Okresný súd v Prešove sa potom náležite nevysporiadal s odôvodnením mojej útekovvej väzby a navyiac neuviedol ani jednu konkrétnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala obavu a zakladala tak útekovú väzbu v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. V zmysle čl. 5 ods. 3 Dohovoru súd musí takéto konkrétne skutočnosti (odôvodňujúce ďalšie väzobné stíhanie) vždy uviesť v rozhodnutiach o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu.

Taktiež pokiaľ ide o odôvodnenie tzv. preventívnej väzby Okresný súd v Prešove len všeobecne a opätovne skonštatoval, že „Obava z pokračovania trestnej činnosti u M. Č. vyplýva z tej skutočnosti, že skutku uvedeného v bode 6 obžaloby/ sa mal dopustiť počas výkonu väzby, do ktorej bol zobratý práve z dôvodu zabránenia v páchaní trestnej činnosti. Ak teda ani výkon väzby nemal zabrániť obvinenému v páchaní, resp. naplánovaní či zorganizovaní najzávažnejšej trestnej činnosti, je o to viac odôvodnená obava, že tak môže

činiť i v súčasnosti." Tento dôvod mojej väzby bol však ustálený už pri mojom vzatí do väzby dňa 12. 02. 2007, t. j. pred viac ako rokom a pol.

K uvedenému by som chcel ešte uviesť, že ani Krajský súd v Prešove ako nadriadený súd rozhodujúci o mojej sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu, nenapravil porušenie môjho práva uvedeného v čl. 5 ods. 3 Dohovoru, pretože Krajský súd len všeobecne skonštatoval, že „Vzhľadom na vykonané dôkazy a rozhodnutia Ústavného súdu SR, je aj krajský súd toho názoru, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania je daná dôvodná obava, že v prípade prepustenia M. Č. z väzby, tento ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti."

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti som potom toho názoru, že všetky vyššie vytykané nedostatky sa vzťahujú aj na uznesenie Okresného súdu v Prešove zo dňa 12. 06. 2008 pod sp. zn.: 3T 23/08 ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 07. 2008 pod sp. zn.: 2 Tos 19/08.

Na základe uvedených skutočností som toho názoru, že Okresný súd v Prešove uznesením zo dňa 12. 06. 2008 pod sp. zn.: 3T 23/08 a uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 07. 2008 pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 boli porušené moje práva zaručené čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru.

V tomto smere, by som rád poukázal aj na skutočnosť, že v mojej písomnej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu v Prešove zo dňa 12. 06. 2008 pod sp. zn.: 3T 23/08 som zároveň navrhol a žiadal prijatie peňažnej záruky vo výške 1.000.000,-Sk ako náhradu mojej väzby. S touto žiadosťou sa však Krajský súd v Prešove vôbec nezaoberal a ani o nej nerozhodol, čím podľa môjho názoru Krajský súd v Prešove porušil čl. 5 ods. 3 Dohovoru, ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy.

Obdobný právny záver, že nerozhnutím o alternatívnej žiadosti obvineného v rámci konania o žiadosti o prepustenie z väzby na základe niektorého z prostriedkov nahrádzajúcich väzbu, došlo k porušeniu čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd, ako aj čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, bol vyslovený aj v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 08. 10. 2004 pod sp. zn.: I. ÚS 100/04.

Ústavný súd v náleze zo dňa 08. 03. 2007 sp. zn.: III.ÚS 271/06-34 riešil zásadnú právnu otázku, či z hľadiska ochrany základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru, možno pripustiť stav, aby súd konajúci vo veci samej po podaní obžaloby, ku ktorej dôjde krátko pred uplynutím lehoty posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní, nerozhodol o ďalšom trvaní väzby do termínu jej posledného predĺženia, ale až neskôr. Záver Ústavného súdu je jednoznačný. Ak má byť väzba zákonná, musí sa vždy opierať o rozhodnutie súdu.

Hoci v mojom prípade existovalo rozhodnutie prvostupňového súdu zo dňa 14. 03. 2008 pod sp. zn.: 3 T 23/08, o tom, že moja väzba ďalej trvá, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove o mojej sťažnosti bolo vyhlásené až dňa 17. 04. 2008 pod sp. zn.: 4 Tos 9/2008, t. j. po uplynutí lehoty väzby posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní (do 01. 04. 2008.

Ak potom Krajský súd rozhodoval už po 01. 04. 2008 o mojej sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu, moja väzba sa neopierala o právoplatné rozhodnutie súdu.

V mojom prípade rozhodnutie nadriadeného orgánu bolo vydané až dňa 17. 04. 2008, t. j. 17 dní po poslednom predĺžení mojej väzby, čím sa väzba stala protiprávnou s následkami porušenia práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 5 Ústavy a čl. 5 ods. 1 Dohovoru.

Napriek tomu, že som poukazoval na porušenie tohto môjho práva aj v žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 17. 05. 2008, všeobecné súdy ani pri rozhodovaní o mojej žiadosti o prepustenie z väzby, ani pri rozhodovaní o sťažnosti, nekonštatovali porušenie tohto práva, hoci sú primárnymi ochrancami ústavnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mám za to, že uznesením Okresného súdu v Prešove pod sp. zn.: 3 T 23/08 zo dňa 12. 06. 2008 a uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 07. 2008, sp. zn.: 2 Tos 19/08, ktorým zamietol moju sťažnosť, bolo porušené moje právo na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy a právo na osobnú slobodu zaručené čl. 5 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného vyplýva, že moja väzba je nezákonná.

Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najmä na to, že odôvodnenie uznesení okresného ako aj krajského súdu nepredstavujú hlavne pre nedostatok individualizácie skutkových a s nimi korešpondujúcich právnych dôvodov väzby dostatočný základ môjho ďalšieho ponechania vo väzbe, žiadam aby som bol prepustený ihneď z väzby na slobodu»

3. Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

1. *Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 23/08 a Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn.: 2 Tos 19/08, porušili základné právo M. Č., aby súdy urýchlene rozhodli o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*

2. *Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 23/08 uznesením zo dňa 12. 06. 2008 a Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 uznesením zo dňa 15. 07. 2008 porušili základné práva M. Č. zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

3. *Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 T 23/08 uznesením zo dňa 12. 06. 2008 a Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 uznesením zo dňa 15. 07. 2008 porušili základné právo M. Č. zaručené v čl. 17 ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

4. *Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 15. 07. 2008 pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 porušil právo M. Č. podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky tým, že nerozhodol o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou.*

1. *Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 15. 07. 2008 pod sp. zn.: 2 Tos 19/08 sa zrušuje a Krajskému súdu v Prešove sa prikazuje, aby M. Č. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.*

5. *M. Č. priznáva náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, ktoré sú Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Prešove povinní zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. M. C. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov vrátane Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

7. Podstata námietok sťažovateľa, ktoré majú preukázať porušenie jeho práv, spočíva teda v tom, že:

- okresný súd a krajský súd nerozhodli o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. mája 2008 urýchlene, keďže okresný súd rozhodol na verejnom zasadnutí 12. júna 2008 a krajský súd na neverejnom zasadnutí 15. júla 2008,
- nedostatočné odôvodnenie uznesení okresného súdu, ako aj krajského súdu podľa sťažovateľa nepredstavujú pre nedostatok individualizácie skutkových a s nimi korešpondujúcich právnych dôvodov väzby dostatočný základ jeho držania vo väzbe,
- krajský súd v rámci konania o sťažnosti nerozhodol o jeho alternatívnej žiadosti o nahradenie väzby peňažnou zárukou, ktorú ponúkol v písomnom odôvodnení sťažnosti zhlásenej ústne priamo po vyhlásení uznesenia okresného súdu,
- jeho väzba sa v čase po 1. apríli 2008 neopierala o právoplatné rozhodnutie súdu.

8. V súlade s už uvedeným (bod 6 tohto uznesenia) ústavný súd v zásade nezasahuje do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Výnimkou sú prípady, keď rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu dochádza k porušeniu základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv a slobôd zaručených dohovorom ako kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou. Právo na osobnú slobodu garantované tak ústavou, ako aj dohovorom zaujíma v hierarchii základných práv a slobôd (ľudských práv a základných slobôd) popredné miesto. Pod osobnou slobodou sa rozumie voľný, ničím neobmedzený pohyb človeka, ktorý sa môže podľa vlastného rozhodnutia zdržiavať na určitom mieste alebo slobodne z tohto miesta odísť (III. ÚS 204/02). Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07). Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru.

9. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (*mutatis mutandis* III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Na tento účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o žiadostiach obvineného o prepustenie na slobodu (Toth *c.* Rakúsko z 12. decembra 1991). Obvinený držaný vo väzbe musí mať možnosť v primeraných intervaloch žiadať o súdnu kontrolu zákonnosti väzby (Bezicheri *c.* Taliansko z 25. októbra 1989) vrátane možnosti žiadať, aby jeho väzba bola nahradená zárukou. V zmysle ústavy, ako aj dohovoru nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe len skutočnosť, že bola podaná obžaloba bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby výslovne rozhodlo konajúcim súdom ešte predtým, ako uplynie lehota, na ktorú bola lehota väzby v prípravnom konaní poslednýkrát predĺžená (I. ÚS 6/02, I. ÚS 204/05, III. ÚS 271/06). Samotná skutočnosť, že vec bola postúpená súdu, nie je postačujúca na splnenie kritéria „zákonosti“ väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru a nemôže bez príslušného súdneho rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (Stasaitis *c.* Litva z 21. marca 2002). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach

predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Vychádzajúc z týchto základných princípov ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa.

10. K sťažnostnej námietke o porušení práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa ako obvineného o prepustenie z väzby ústavný súd uvádza:

Nielen ústavný súd, ale aj štrasburské orgány ochrany práv zdôrazňujú, že rýchlota preskúmania a rozhodovania o žiadostiach o prepustenie z väzby je nevyhnutné posudzovať a vykladať v závislosti od podmienok a okolností každej konkrétnej veci (Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z 21. októbra 1986). Sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby zo 17. mája 2008 bola okresnému súdu doručená 22. mája 2008. Okresný súd následne nariadil verejné zasadnutie na rozhodnutie o tejto žiadosti. V súvislosti s verejným zasadnutím ustanovuje Trestný poriadok určenie jeho dňa, času a miesta konania tak, aby osobe, ktorá na verejné zasadnutia dala svoj podnet (obvinenému), obhajcovi, prokurátorovi, prípadne aj iným osobám bola poskytnutá lehota aspoň päť pracovných dní na prípravu (§ 292 ods. 4 Trestného poriadku). Sťažovateľ v tejto súvislosti nevniesol námietku nedodržania tejto lehoty. Verejné zasadnutie sa konalo 12. júna 2008, pričom na tomto verejnom zasadnutí okresný súd nerozhodoval len o žiadosti sťažovateľa (a jeho alternatívnej žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom) ale aj o žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú podal obvinený J. M. a ktorá bola doručená okresnému súdu 26. mája 2008. Sled procesných úkonov vykonaných okresným súdom v období od 22. mája 2008 (doručenie žiadosti sťažovateľa) do 12. júna 2008 (vyhlásenie uznesenia okresného súdu) svedčí o urýchlennom a prednostnom konaní okresného súdu, ktorému aj s ohľadom na rozsiahlosť spisového materiálu v trestnej veci sťažovateľa (rádovo tisíce strán) nemožno pripísať porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa.

Vo vzťahu k rýchlosti konania a rozhodovania krajského súdu ako sťažnostného súdu ústavný súd uvádza:

V období od 12. júna 2008 (vyhlásenie uznesenia okresného súdu) do 23. júla 2008 (doručenie uznesenia krajského súdu sťažovateľovi) konajúce všeobecné súdy a sťažovateľ realizovali sled týchto procesných úkonov: ústne zahĺásenie sťažnosti sťažovateľom priamo

na verejnom zasadnutí, písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu, písomné odôvodnenie ústne podanej sťažnosti sťažovateľom, neverejnú zasadnutie krajského súdu a rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa (ako aj o sťažnosti obvineného J. M.), písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu, doručenie uznesenia krajského súdu okresnému súdu, doručenie uznesenia krajského súdu sťažovateľovi. Krajský súd pritom rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2008 v čiastočne inom zložení senátu, než v akom rozhodoval o jeho predchádzajúcej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 14. marca 2008, ktorým prvostupňový súd rozhodol, že väzba u sťažovateľa trvá. Oboznámenie sa s rozsiahlym spisovým materiálom v trestnej veci sťažovateľa, aj keď iba v rozsahu nevyhnutne potrebnom na rozhodnutie o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe všetkými členmi senátu, ak sa toto realizuje v primeranej lehote a možno ho považovať za urýchlené, treba tiež zohľadniť pri posudzovaní tejto sťažnostnej námietky sťažovateľa.

S ohľadom na tieto skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s rýchlosťou ich konania a rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu nedošlo k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy.

11. K sťažnostnej námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesení okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktoré podľa sťažovateľa nepredstavujú pre nedostatok individualizácie skutkových a s nimi korešpondujúcich právnych dôvodov väzby dostatočný základ jeho držania vo väzbe, ústavný súd uvádza:

Okresný súd v písomnom vyhotovení uznesenia z 12. júna 2008 poukázal na genézu väzobného stíhania sťažovateľa a obvineného J. M., obsah žiadosti sťažovateľa a obvineného J. M. o prepustenie z väzby, ustanovenia Trestného poriadku o väzbe, stanovisko prokurátora k žiadosti sťažovateľa a obvineného J. M. prednesené na verejnom zasadnutí, obsah prednesu sťažovateľa a jeho obhajcu na verejnom zasadnutí. Ďalej okresný súd v odôvodnení uznesenia uviedol: „*Súd po oboznámení sa s vyjadreniami procesných strán konania a po preskúmaní spisového materiálu vzťahujúceho sa k dôvodom väzby*

dospel k záveru, že v tomto štádiu trestného stíhania doposiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky pre ktoré bola na obv. Č., M. a spol. podaná obžaloba sa stali, majú znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tieto skutky spáchal obv. Č., resp. v jednom prípade i obv. M. Súčasne zo skutočnosti že obom obvineným hrozí vysoký trest (12 až 15 rokov odňatia slobody, resp. trest výnimočný), vyplýva dôvodná obava, že by títo mohli ujsť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu alebo hroziacemu vysokému trestu. Je pravdou, že táto obava je daná len v rovine pravdepodobnosti a nie v rovine istoty vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať v prípade, ak obvinení nebudú vo väzbe, ako aj vo vzťahu k ďalšiemu vývoju trestného stíhania, ktoré nemožno v tomto štádiu konania prejedukovať, ale iba predpokladať. Tento záver však vyplýva priamo z dikcie ust. § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku. U oboch obvinených pritom ani po podaní obžaloby nedošlo k oslabeniu podozrenia, ktoré bolo dôvodom pre ich vzatie do väzby.

Obava z pokračovania v žalovanej trestnej činnosti u obv. M. Č. vyplýva z tej skutočnosti, že skutku uvedeného v bode 6) obžaloby sa mal dopustiť počas výkonu väzby, do ktorej bol vzatý práve z dôvodu zabránenia v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Ak teda ani výkon väzby nemal zabrániť obvinenému v páchaní, resp. naplánovaní či zorganizovaní najzávažnejšej trestnej činnosti, je o to viac odôvodnená obava, že tak môže činiť i v súčasnosti.

K námietkam obvineného Č. a obv. M. vo vzťahu k údajnej procesnej chybe spočívajúcej v tom, že krajský súd rozhodol až po lehote, do ktorej im bola v prípravnom konaní ostatnýkrát predĺžená lehota väzby súd uvádza nasledovné:

V intenciách citovaných rozhodnutí Ústavného súdu je všeobecný súd povinný rozhodnúť po podaní obžaloby o ďalšom trvaní väzby, a to najneskôr do uplynutia termínu posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní. Podľa názoru Ústavného súdu SR bez takéhoto rozhodnutia nemožno považovať väzbu za zákonnú, pretože táto sa nemôže zakladať iba na podaní obžaloby a musí sa vždy opierať o rozhodnutie súdu. Vychádzajúc z uvedeného výkladu je nesporné, že všeobecným súdom je súd vecne a miestne príslušný na rozhodovanie o väzbe obvineného, resp. o jej predĺžení. Takýmto súdom v

prejednávanej prípad je v zmysle § 16 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku Okresný súd Prešov. Tento súd svojim rozhodnutím zo dňa 14. 3. 2008 rozhodol o ďalšom trvaní väzby a učinil tak pred uplynutím lehoty, do ktorej bola predĺžená väzba v prípravnom konaní. Teda do 1. 4. 2008. Ak krajský súd rozhodol vo veci až 17. 4. 2008 nerozhodoval ako súd rozhodujúci o väzbe, ale rozhodoval ako sťažnostný súd o opravnom prostriedku, ktorý podali obvinení proti rozhodnutiu okresného súdu. Z uvedeného dôvodu nemožno akceptovať právny názor obvinených, resp. ich obhajcov, že aj krajský súd má rozhodnúť do skončenia lehoty predĺženia lehoty väzby z prípravného konania. Z uvedených dôvodov súd žiadosti oboch obvinených zamietol.

Obv. M. Č. ponúkol ako nahradenie väzby písomný sľub, ktorý však súd vzhľadom na závažnosť prejednávanych trestných činov a tiež aj vzhľadom na osobu obvineného Č., ktorý už v minulosti bol odsúdený pre závažné trestné činy nepovažoval za dostatočný na nahradenie väzby, preto tento písomný sľub súd neprijal. “

Krajský súd v odôvodnení uznesenia, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, ako aj sťažnosť obvineného J. M. ako nedôvodné, uviedol obsah výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, písomne formulované dôvody ústnej zahlásenej sťažnosti sťažovateľom, ako aj ustanovenia Trestného poriadku o rozsahu preskúmvacej činnosti sťažnostného súdu.

Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol: „*Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia, sťažnosti obvinených ako aj dôkazov, ktoré predchádzali vyhláseniu napadnutého uznesenia dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu bolo urobené v súlade so zákonom.*

Vzhľadom na vykonané dôkazy a rozhodnutia Ústavného súdu SR, je aj krajský súd toho názoru, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania je daná dôvodná obava, že v prípade prepustenia obvineného M. Č. z väzby, tento ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a že bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

U obvineného J. M. je možné predpokladať, že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, alebo trestu.

Čo sa týka námietok oboch obvinených vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu zo dňa 17. 4. 2008 krajský súd sa plne stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a jeho právnym názorom a preto dospel k záveru, že týmto rozhodnutím nebol porušený zákon, ani žiadne z rozhodnutí Ústavného súdu SR.

Správne rozhodol okresný súd, keď neprijal písomný sľub obvineného Č. ako nahradenie väzby a to vzhľadom na osobu obvineného, na jeho predchádzajúci život a na možnosť obavy z toho, že v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd sťažnosti obvinených M. Č. a J. M. ako nedôvodné v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.“

Ústavný súd k takémuto odôvodneniu uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu považuje za potrebné iba stručne uviesť toto:

Predovšetkým, neprislúcha ústavnému súdu, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval, či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa alebo akéhokoľvek iného obvineného. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Ako už ústavný súd uviedol, v rámci konania o sťažnostiach vo väzobných veciach skúma, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody obvineného väzbou. Jedným z týchto princíпов je aj zákonnosť dôvodov na vzatie obvineného do väzby.

Uznesenie okresného súdu spĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia [§ 176 ods. 2 v spojení s § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] a podľa ústavného súdu je z hľadiska individualizácie dôvodov väzby sťažovateľa aj s ohľadom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu ústavne konformné a akceptovateľné. Uznesenie krajského súdu sa na prvý pohľad v časti jeho vlastného odôvodnenia môže javiť ako nedostatočne

odôvodnené, avšak, keďže krajský súd preskúmaval správnosť výrokov napadnutého uznesenia a predchádzajúceho konania okresného súdu, pričom sa s rozhodnutím okresného súdu stotožnil (považoval ho za ústavné a zákonné), odkázal na jeho dôvody, nebolo jeho povinnosťou opätovne uvádzať dôvody, na základe ktorých rozhodol okresný súd. Preto ústavný súd považoval aj uznesenie krajského súdu za zákonné a ústavne akceptovateľné, pričom vychádzajúc z nedostatku právomoci nemohol ústavný súd dôvody týchto uznesení ďalej dopĺňať či rozvíjať.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že uznesením okresného súdu a krajského súdu nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru.

12. K sťažostnej námietke, že krajský súd v rámci konania o sťažnosti nerozhodol o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou, ktorú ponúkol v písomnom odôvodnení sťažnosti zahlásenej ústne priamo po vyhlásení uznesenia okresného súdu, ústavný súd uvádza:

Vecne a miestne príslušným súdom na rozhodovanie o žiadosti obvineného (sťažovateľa) o prepustenie z väzby je v štádiu súdneho konania v zásade okresný súd. Sťažovateľ adresoval svoju žiadosť o prepustenie z väzby okresnému súdu a pre prípad, že by tento dospel k záveru, že dôvody väzby u neho trvajú, ponúkol na jej nahradenie písomný sľub. Okresný súd prvým výrokom uznesenia z 12. júna 2008 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol, a druhým výrokom jeho písomný sľub ako nahradenie väzby neprijal. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, pričom tvrdí, že v jej písomnom odôvodnení zároveň *„navrhol a žiadal prijatie peňažnej záruky vo výške 1 000 000 Sk ako náhradu mojej väzby“*. Podľa sťažovateľa tým, že krajský súd sa jeho alternatívnou žiadosťou o nahradenie väzby peňažnou zárukou nezaoberal a nerozhodol o nej, porušil jeho práva, pričom poukazuje v tejto súvislosti na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 100/04.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 192 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý upravuje rozsah preskúmvacej činnosti krajského súdu pri rozhodovaní

o sťažnosti, ktorý vzhľadom na absenciu osobitnej úpravy v súvislosti so sťažnosťou proti rozhodnutiu o väzbe (§ 83 Trestného poriadku), treba aplikovať aj vo vzťahu k preskúmvaniu tzv. väzobných rozhodnutí prvostupňového (okresného) súdu. Podľa tohto zákonného ustanovenia pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Účinná zákonná úprava, ktorá je základom konania a rozhodovania krajského súdu ako sťažnostného súdu (vychádzajúc aj z čl. 2 ods. 2 ústavy), teda zakotvuje tzv. obmedzený revízny princíp. Tento spočíva v tom, že krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe preskúmava správnosť výrokov napadnutého uznesenia zo všetkých hľadísk (bez ohľadu na to, či ich sťažovateľ v sťažnosti výslovne uviedol, alebo nie) a správnosť postupu konania, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo, a to rovnako z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutých výrokov uznesenia (opäť bez ohľadu na ich konkretizáciu v sťažnosti). Preskúmvacia činnosť krajského súdu ako sťažnostného súdu je teda limitovaná rozsahom predmetu konania pred prvostupňovým - okresným súdom a zákonná úprava nepredpokladá, že by krajský súd ako sťažnostný súd mal rozhodovať o určitej skutočnosti, ktorá nebola predmetom konania pred okresným súdom. Uvedené by bolo okrem iného v rozpore s dvojinstančnosťou konania a rozhodovania o väzbe, ktorá vyplýva z viacerých ustanovení trestného poriadku (§ 83 a § 76). Ustanovenie § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku síce zakotvuje právomoc krajského súdu v prípade, že nezamietne sťažnosť z dôvodov uvedených v § 193 ods. 1 Trestného poriadku, zrušiť napadnuté uznesenie a rozhodnúť o veci, avšak aj toto zákonné ustanovenie treba vykladať s ohľadom na rozsah preskúmvacej činnosti krajského súdu tak, že nie je namieste v konaní o sťažnosti rozširovať predmet konania nad rámec predmetu konania pred prvostupňovým súdom.

K uvedenému nálezu sp. zn. I. ÚS 100/04 ústavný súd stručne uvádza, že jeho závery nemožno aplikovať v trestnej veci sťažovateľa a ani nimi nemožno s úspechom odôvodňovať ústavnú sťažnosť. V tejto veci ústavný súd vyslovil porušenie práv

sťažovateľa v súvislosti s tým, že uznesením okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nebolo rozhodnuté o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na základe sľubu. V tomto prípade však o alternatívnej žiadosti o nahradenie väzby sľubom, ktorá bola súčasťou žiadosti o prepustenie z väzby, nebolo rozhodnuté okresným súdom ako prvostupňovým súdom, pričom toto pochybenie nenapravil v rámci konania o sťažnosti ani krajský súd. Nejde teda o rovnaký procesný stav ako v prípade sťažovateľa, ktorý ponúkol nahradenie väzby peňažnou zárukou až v štádiu konania o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

Preto podľa ústavného súdu krajský súd nepochybil, keď nerozhodol o alternatívnej žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby peňažnou zárukou, keď táto bola sťažovateľom ponúknutá až po vyhlásení uznesenia okresného súdu. Na strane druhej treba uviesť, že krajský súd mohol v záujme presvedčivosti svojho uznesenia uviesť svoje stanovisko k tomuto návrhu sťažovateľa, jeho absencia však s ohľadom na už uvedené nemôže viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

13. K sťažostnej námietke, že väzba sťažovateľa sa v čase po 1. apríli 2008 neopierala o právoplatné rozhodnutie súdu, ústavný súd uvádza, že táto právna otázka už bola predmetom konania pred ústavným súdom, ktorý na podklade sťažnosti sťažovateľa rozhodoval o namietanom porušení jeho práva na osobnú slobodu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 Tos 9/2008. Uznesením z 5. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 252/08 ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom v odôvodnení uviedol:

„Základnou zásadou, ktorej sa sťažovateľ dovoláva, je, že obmedzenie osobnej slobody väzbou sa musí vždy a bezvýnimočne opierať o rozhodnutie všeobecného súdu. Absencia takéhoto rozhodnutia znamená porušenie označených článkov ústavy a dohovoru. V predmetnej veci preto treba posúdiť, či neprávoplatné uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 23/08-9151 zo 14. marca 2008 je dostatočným podkladom na trvanie väzby sťažovateľa po 1. apríli 2008.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 83 ods. 3 prvej vety Trestného poriadku odkladný účinok má iba sťažnosť prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení obvineného z väzby alebo proti rozhodnutiu, ktorým nebola predĺžená lehota väzby.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku nepochybne vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 23/08-9151 zo 14. marca 2008 bolo predbežne vykonateľné, hoci ešte nenadobudlo právoplatnosť. Je to zrejmé zo skutočnosti, že sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal, nemala odkladný účinok.

Z uvedených úvah možno vyvodiť záver, že neprávoplatné, ale predbežne vykonateľné uznesenie všeobecného súdu o väzbe spĺňa podmienku existencie rozhodnutia všeobecného súdu o trvaní väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia (sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť). “

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. V tejto veci sa teda ústavný súd v zásade nemohol pre neprípustnosť zaoberať touto sťažnostnou námietkou sťažovateľa. Je však potrebné uviesť, že v tomto konaní pred ústavným súdom sa z tých istých dôvodov namieta porušenie práv sťažovateľa inými rozhodnutiami všeobecných súdov, proti ktorým sťažnosť smeruje, ako sa namietalo sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom vedeným pod sp. zn. II. ÚS 252/08.

Ústavný súd preto v záujme sťažovateľa posúdil aj túto jeho sťažnostnú námietku. Nezistil však žiaden dôvod na odklon od právneho názoru ústavného súdu vysloveného v uznesení z 5. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 252/08, ktorý by mohol viesť k predloženiu návrhu

na zjednotenie odchylných právnych názorov senátov plénu ústavného súdu (§ 6 zákona o ústavnom súde). Nad rámec potreby ústavný súd uvádza, že okresný súd sa v uznesení z 12. júna 2008 primeraným a ústavne konformným spôsobom vysporiadal aj s touto časťou argumentácie sťažovateľa a s týmito dôvodmi sa stotožnil aj krajský súd v uznesení z 15. júla 2008.

14. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní na neverejnom zasadnutí senátu. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že by sťažnosti bolo vyhovené (návrh na zrušenie uznesenia krajského súdu, príkaz krajskému súdu prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2009